

Република Србија
УПРАВНИ СУД
Одељење у Новом Саду
III-3 У-10129/13
Дана 25.09.2015. године
Београд

У И М Е Н А Р О Д А

Управни суд у већу судија: Сузана Гудураш, председник већа, Станимирка Лаловић и Гордана Сукновић Бојација, чланови већа, уз учешће судског саветника Татјане Лончар, као записничара, одлучујући по тужби тужиоца ДОО "А.А." из ..., ... број ..., кога заступа адвокат Бранислав Филиповић из Новог Сада, Максима Горког број 53, ради поништаја решења туженог ПОКРАЈИНСКОГ СЕКРЕТАРИЈАТА ЗА УРБАНИЗАМ, ГРАДИТЕЉСТВО И ЗАШТИТУ ЖИВОТНЕ СРЕДИНЕ, број: 130-356-180/2013-02 од 23.05.2013. године, у предмету инспекцијских мера, уз учешће заинтересованог лица Б.Б. из ..., ... број ..., кога заступа Ортачко адвокатско друштво Лалин и други, адвокат Лалин Радован из Новог Сада, Сестара Нинковић 11/2, након одржане усмене јавне расправе на дан 23.09.2015. године, у нејавној седници већа одржаној дана 25.09.2015. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба СЕ ОДБИЈА.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова спора.

Обавезује се тужилац ДОО "А.А." из ... да туженом Покрајинском секретаријату за урбанизам, градитељство и заштиту животне средине, надокнади трошкове управног спора у износу од 18.000,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

ОДБИЈА СЕ захтев заинтересованог лица за накнаду трошкова спора.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијена је жалба тужиоца изјављена против решења грађевинског инспектора Градске управе за инспекцијске послове, Одсека грађевинске инспекције града Новог Сада, бр. XIV-356-232/12 од 04.04.2013. године, којим је, ставом 1. диспозитива, наређено инвеститору ДОО „А.А.” из ..., да у року од 30 дана од дана пријема решења уклони радове којима је започета доградња пословног објекта – хотела, спратности П+1, у Улица ... број ..., на делу парцеле број ... и парцели број ... К.О. ..., који се налазе иза улице ... број ... и улице ... број ... и то да уклони избетониране темеље, озидане зидове приземља и првог спрата и плоче на зидовима приземља и првог спрата и полоче над зидовима приземља и првог спрата предметне доградње, ставом 2. диспозитива наведено је да је пре уклањања радова потребно урадити пројекат рушења, ставом 3. одређено је да ће

уколико инвеститор не поступи по налогу из става 1. и 2. диспозитива, извршење спровести принудно уз присуство одесека за принудна извршења Градске управе, путем ЈКП "Стан" из Новог Сада, док је ставом 4. диспозитива утврђено да се решење о рушењу односи и на делове објекта који нису описани у решењу о рушењу, а настали су након састављања забележбе од 13.09.2012. године и чине једну грађевинску целину, док је ставом 5. диспозитива одређено да жалба не одлаже извршење решења.

Тужилац је дана 20.06.2013. године поднео тужбу ради поништаја решења наведеног органа из свих законских разлога. Предлаже да се тужба усвоји, поништи оспорено решење и обавезе тужени да му накнади трошкове поступка. Наводи да тужени као другостепни орган по трећи пут решава у овој управној ствари, тако што је решењима од 31.10.2012. и 21.01.2013. године поништио првостепена решења која су садржала исти диспозитив као и решење туженог које се овом тужбом побија и предмет вратио на поновни поступак, а за сво време трајања управног поступка чињенично стање није потупно и правилно утврђено. Тужилац поставља питање на основу чега је тужени орган утврдио да је изградња предметног објекта изведена након ступања на снагу Закона о планирању и изградњи, будући да је тужени орган сам, узимајући у обзир само наводе заинтересоване стране која је пријавила предметну доградњу из револта, као неспорно утврдио време грађења предметног објекта. Тужилац цитира одредбу члана 5. Правилника о критеријумима за умањење накнаде за уређивање грађевинског земљишта у поступку легализације и о условима и начину легализације објекта, па имајући у виду чињенице које је првостепени орган констатовао током инспекцијског прегледа, тужилац истиче да тужени није утврдио да ли се у конкретном случају ради о минималном степену изграђености објекта, односно да ли су изведени груби грађевински радови који су довољни да се за предметни објекат накнадно исходује грађевинска дозвола на основу поднетог захтева од 08.03.2010. године у складу са поменутим чланом 5. став 2. Правилника, нити евентуално поступљено у складу са чланом 176. став 1. тачка 2. Закона о планирању и изградњи, према ком би тужени оставио бар рок од 30 дана да тужилац прибави грађевинску дозволу, па тек уколико је не прибави да наложи рушење објекта. Сматра да се као основно и примарно у побијаном решењу поставља питање уклањања радова и рушење предметног објекта, чиме се мењају одредбе закона на којима се таква наредба заснива, без потпуног, правилног и истинитог утврђивања чињеничног стања, чиме је тужилац неосновано санкционисан на начин да му је као савесном градитељу онемогућено да бар сачека са окончањем поступка легализације по захтеву за накнадно издавање грађевинске дозволе, а који поступак се јавља као претходно питање. Поставља питање шта ће се десити уколико тужилац за предметни објекат исходује грађевинску дозволу, а објекат у међувремену по налогу туженог буде срушен. Такође указује да је у припреми посебан закон који има за предмет услове, поступак и начин легализације објекта, односно делове објекта изграђених без грађевинске дозволе. Сматра да би коначно решење ове правне ствари требало одложити до потпуног и правилног утврђивања чињеничног стања, након чега би се одредило правилно у којој правној ситуацији се ради и на ту правну ситуацију правилно применило материјално право. Све ово након окончања поступка по захтеву за накнадно издавање грађевинске дозволе за предметни објекат, као претходног питања. На одржаној усменој расправи пуномоћник тужиоца остао је у свему код поднете тужбе и постављеног тужбеног захтева, а поводом измена Закона о планирању и изградњи напоменуо је да је тужилац поднео нови захтев за легализацију 23.01.2014. године по новом захтеву, па сматра да би евентуално требало овај поступак прекинути да не би дошло до супротних одлука суда и органа управе.

Тужени орган је у одговору на тужбу остао у свему при разлозима из образложења оспореног решења и предложио је да суд тужбу одбије. На одржаној усменој расправи

пуномоћници тужиоца су навели да је оспорено решење донето на основу члана 176. Закона о планирању и изградњи, која одредба није оглашена неуставном, а нови Закон о легализацији омогућава легализацију бесправно изграђених објеката, односно до ступања на снагу тог закона та околност не може бити од утицаја на законитост оспореног решења, већ евентуално на извршење тог решења. Накнаду трошкова управног спора су опредељено захтевали.

Заинтересовано лице у одговору на тужбу наводи да су на нетачан начин у тужби тумачени члан 176. и 197. Закона о планирању и изградњи, а да је неспорно утврђено да је предметни објекат нелегалан и да је у питању бесправна градња, те да су у време градње објекта нелегални грађевински радови одмах пријављени надлежном првостепеном органу, јер су ти радови почели да угрожавају интересе заинтересованог лица. Предлаже да уколико тужилац буде спорио време градње објекта, суд прибави од надлежне службе РГЗ-а ваздушни снимак подручја на коме је спорни објекат изграђен, да би се утврдиле чињенице које се тичу времена градње и напомиње да није имао примедбе на записнике грађевинске инспекције, обзиром да се у инспекцијском налазу наводи прцизно степен изграђености објекта. Противи се предложеном грађевинском вештачењу. Сматра да се тужилац паушално позива на штету коју би рушењем објекта могао претрпети, а да се занемарује да штету трпи заинтересовано лице, па предлаже да суд оспорено решење потврди и обавезе тужиоца на сношење трошкова поступка. На одржаној усменој јавној расправи пуномоћник заинтересованог лица истакао је да у свему остаје код датог одговора на тужбу и додаје да је након подношења тужбе сам тужилац тражио обуставу поступака легализације коју је поднео по старом Закону о легализацији, па закључује да је тужилац на овај начин признао све наводе доносиоца решења и заинтересованог лица.

Након разматрања списка предмета, навода тужбе и одговора на тужбу, Управни суд је оценио да тужба није основана.

Према стању у списима грађевински инспектор је инспекцијским прегледом на лицу места дана 13.09., 17.09. и 22.11.2013. године, на усменој јавној расправи и увидом у предмете легализације под бројем V-351-11274/10 и V-351-11280/10 утврдио да је тужилац као инвеститор у септембру 2009. године без грађевинске дозволе, иза хотела "А.А." у ..., Улица ... број ..., за који поседује употребну дозволу број V-351-253/09 од 07.04.2009. године, на делу парцеле број ... и парцеле ... К.О. ... започео изградњу пословног објекта у функцији хотела спратности П+1, те да је у моменту инспекцијског прегледа утврђено да ова изградња објекта није завршена до 11.09.2009. године, већ да је и дана 13.09. и 17.09.2012. године изградња била у току и да је у том моменту била изведена у грубим грађевинским радовима, закључно са избетонираном плочом над првим спратом, с тим да је на фасадном зиду према улици ... број ... и ... број ... залепљена термо изолација од стиропора без завршне обраде фасаде, а на четири прозора на фасадном зиду према улици ... број ... била је уграђена ПВЦ столарија, али у предметној изградњи нису биле разведене електроинсталације, нити инсталације водовода и канализације, о чему су на лицу места сачињене скице ситуација и фотографије о стању објекта на терену у моменту инспекцијске контроле, у којој скици ситуација објекта на терену, предметни објекат је означен бројем 1. Тужилац је указивао на чињеницу да је доградњу хотела започео пре септембра 2009. године, да је исту извео у грубим грађевинским радовима до 20.09.2009. године и да је надлежном градском органу дана 08.03.2010. године поднео захтев за легализацију ове изградње, а да је касније на овом објекту изводио само радове хидроизолације и термоизолације ради заштите од пропадања. У записнику од 20.09.2012. године констатовано је да је тужилац поред ове зграде пре септембра 2009. године, уз хотел "А.А." извео и изградњу базена са терасом на парцели

број ... К.О. ..., која изградња је у скици ситуације објекат на терену означена бројем 2, за коју је надлежном градском органу дана 08.03.2010. године тужилац поднео захтев за легализацију, као и да је надлежном градском органу дана 22.10.2009. године тужилац поднео и захтев за легализацију објекта "А.А." у ..., ... број ..., будући да је у току изградње тог објекта одступљено од постојећег одборења за изградњу и потврђеног главног пројекта, а који хотел је у скици ситуације објекта на терену означен бројем 3. Утврђено је и да је по свим наведеним захтевима поступак легализације у току. Код оваквог чињеничног стања, да је инвеститор започео изградњу спорног објекта супротно одредби члана 110., 116. и 136. Закона о планирању и изградњи, по налажењу туженог органа, тужени орган сматра да је правилно првостепени орган закључио да се у конкретном случају ради о правној ситуацији из члана 176. став 1. тачка 1) Закона о планирању и изградњи, те да је правилно наложена инспекцијска мера уклањања започетих радова.

Правилно је, по оцени Управног суда, поступио тужени орган када је одбио жалбу као неосновану, налазећи да је оспорено решење правилно и законито.

Одредбом члана 110. Закона о планирању и изградњи ("Службени гласник РС", бр. 72/09... 24/011), прописано је да се грађење објекта врши на основу грађевинске дозволе и техничке документације, под условима и на начин утврђен овим Законом, док је одредбом члана 116. прописано да техничка документација за грађење и реконструкцију објекта израђује се као генерални пројекат, идејни пројекат, главни пројекат, извођачки пројекат и пројекат изведеног објекта. Одредбама члана 135., 136 и 137. прописани су услови и поступак издавања грађевинске дозволе, као и садржина грађевинске дозволе. Одредбом члана 176. став 1. тачка 1) поменутог Закона прописано је да је у вршењу инспекцијског надзора грађевински инспектор овлашћен да нареди решењем уклањање објекта или његовог дела, ако се објекат град или је његово грађење завршено без грађевинске дозволе.

Правилно је по оцени Управног суда поступио тужени орган када је одбио жалбу тужиоца, који за извођење радова на објекту, односно доградњу хотела "А.А." на парцели број ... и парцели број ... К.О. ..., није добио грађевинску дозволу, односно решење којим се одобрава извођење радова. Стога су испуњени услови за уклањање објекта, односно његовог дела, у смислу цитиране одредбе члана 176. став 1. Закона о планирању и изградњи. Како се у конкретном случају ради се о изградњи објекта која је изведена након ступања на снагу Закона о планирању и изградњи, односно након 11.09.2009. године, који закон прописује да се радови изградње објекта могу изводити само на основу грађевинске дозволе, правилно је закључивање туженог органа да поступање супротно одредбама чланова 110., 116., 135., 136. и 137. Закона о планирању и изградњи има за последицу вођење овог инспекцијског поступка и изрицање инспекцијске мере из члана 176. став 1. тачка 1) истог закона.

Суд је ценио тужбене наводе, па налази да исти нису од утицаја на другачије одлучивање суда. Ово стога што тужилац у току поступка није доказао да поседује потребну дозволу, односно одобрење за извођење радова, што је одлучна чињеница у овој правној ствари, посебно имајући у виду да је тужени орган правилно примењивао одредбе Закона о планирању и изградњи, важеће у тренутку вођења управног поступка ("Службени гласник РС", бр. 72/09...121/12). Стога су без основа тужбени наводи да је требало применити закон важећи у тренутку извођења дела радова.

Тужилац није навео ниједну нову околност, нити пружио нови доказ, који би могао бити од утицаја на одлуку у овој управној ствари. Суд је имао у виду предлог тужиоца да

прекине поступак до окончања поступка легализације по захтеву од 23.01.2014. године, али сматра да се не ради о претходном питању у овој управној ствари, јер иста не може бити од утицаја на законитост оспореног решења, које је донето правилном применом материјалног права.

На основу изнетих разлога, ценећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је применом одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, број 111/09), одлучио као у ставу 1. диспозитива пресуде.

Суд је одбио захтев тужиоца за накнаду трошкова спора, ценећи његов успех у овој управној ствари, и одлучио као у ставу 2. диспозитива пресуде, на основу одредбе члана 66., 67. и 74. Закона о управним споровима, сходном применом члана 151. и члана 153. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/2011 и 55/2014).

Тужени је тражио трошкове управног спора, и то трошкове заступања на рочишту за усмену јавну расправу, за које је Управни суд нашао да су основани и у складу са тарифним бројем 44. Тарифе о наградама и накнадама за рад адвоката („Службени гласник РС“, број 121/12), па је применом члана 66. и 67. Закона о управним споровима, у вези одредбе члана 153. став 1. и члана 154. Закона о парничном поступку, који се примењује сходно члану 74. ЗУС-а, одлучио као у ставу 3. диспозитива.

Суд је одбио захтев заинтересованог лица за накнаду трошкова спора, будући да није определио врсту и износ трошкова за које тражи накнаду, сходно одредби члана 163. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/2011 и 55/2014) и одлучио као у ставу 4. диспозитива пресуде, на основу одредбе члана 66., 67. и 74. Закона о управним споровима.

РЕШЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 25.09.2015. године, III-3 У-10129/13

Записничар

Председник већа-судија

Татјана Лончар, с.р.

Сузана Гудураш, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

МФ/ИО